

Podul dintr-un lemn

Daniel Vișan-Dimitriu

Mai curge-n pădurea din timpul uitat,
Un râu ce adună și duce-n aval
Dorințe și rugi risipite-n astral
De-aceia ce-n urmă iubiri au lăsat.

Îi tulbură apa regrete târzii,
Cu lacrimi de-un verde-n atingeri de lut
Ce-ntină sclipiri ce purtau în trecut
Și-acum sunt doar umbra dorinței de-a fi.

Adesea, trec rugi neajunse la cer,
Zbătându-se-n unde cu-atâtea dorinți
Ce par că sunt frunze, dar încă-s fierbinți,
Chiar dacă-s asemeni ruginii pe fier.

Pădurea își plânge, adesea, în râu,
Destinele duse de-o pală de vânt
Spre locul în care, c-un ultim frământ,
Suspină-n eter amintiri din desfrâu.

Iar toate când trec, sunt privite solemn,
Ca șiruri de nume-ntr-un vechi acatist,
De-acela ce are-n destinul său trist,
Dorințe și rugi pe o punte din lemn.